

Arrest

nr. 150 063 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de de de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 18 mei 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 15 oktober 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 6 februari 2013 werd deze beslissing door de gemachtigde ingetrokken. Op 15 april 2013 wordt door de Raad de afstand van het geding vastgesteld bij arrest nr. 100 911.

Op 11 februari 2013 werd deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard door de gemachtigde, waarbij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Wederom wordt door de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad. Op 3 mei 2013 wordt ook deze beslissing ingetrokken door de gemachtigde. Op 31 juli 2013 wordt bij arrest nr. 107 787 de afstand van geding vastgesteld door de Raad.

Op 27 augustus 2013 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag.

Op 23 september 2013 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Ook wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Opnieuw dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 5 november 2013 wordt ook deze beslissing door de gemachtigde ingetrokken. Op 7 januari 2014 wordt dit beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen bij arrest nr. 116 562.

Op 7 november 2013 wordt de aanvraag wederom onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 4 december 2013 in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2012 en aanvulling op 27.08.2013 werd ingediend door :

D., A. (...) (R.R.: 685020234614) nationaliteit: Marokko

geboren te J. M. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat indien zij België zou moeten verlaten, dit haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren. Betrokkene legt hiervoor echter geen bewijsstukken neer die deze bewering zouden kunnen staven. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar Marokko haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van betrokkene een buitengewone inspanning zou vragen. Betrokkene toont dit niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er regelmatig Marokkanen zijn die een aanvraag indienen in Marokko. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkanen.

Wat betreft het feit dat betrokkene bij een terugkeer haar hebben en houden zou moeten achterlaten, dat zij haar bindingen met België zou moeten doorknippen, dat zij haar integratie zou verliezen en dat een terugkeer een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van betrokkenen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds; betrokkene toont niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor ze de aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij geen familie meer heeft in Marokko gezien haar ouders overleden zijn en haar broers en zus in België legaal verblijven. Hoewel betrokkene aantoont dat haar ouders overleden zijn en dat haar broers en zus in België verblijven, kan het argument dat zij geen familie meer heeft in Marokko niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt immers erg onwaarschijnlijk aan dat zij geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in haar land van herkomst waar

zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie in Marokko. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar opgebouwde banden en haar integratie kunnen geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Ook dient opgemerkt te worden dat haar zus en broers hier verblijven sinds 2001 (D. A. (...)), 2002 (D. S. (...)) en D. N. (...)) en 2008 (D. N.- E. (...)) en dat betrokkene zelf pas in 2011 het Rijk is binnengekomen. We kunnen dus stellen dat betrokkene wel degelijk in staat is om een periode zonder haar broers en zus door te brengen. Wat betreft het feit dat haar zus en broers in België legaal verblijven; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven.

Wat betreft het argument dat haar familie haar ten laste genomen heeft, zowel op financieel als op materieel vlak, dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoot. De voorgelegde bankuittreksels kunnen niet aanvaard worden als bewijs van tenlasteneming van haar familie, gezien er geen enkel verband met betrokkene op te vinden is. Ook de 2 voorgelegde facturen volstaan niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het land van herkomst. Betrokkene toont immers niet aan dat haar familie haar niet financieel kan helpen wanneer zij de aanvraag in het land van herkomst zou indienen. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. de loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij in Marokko geen middelen van bestaan heeft, noch personen op wie zij zou kunnen terugvallen voor hulp of levensonderhoud. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat zij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen middelen van bestaan zou hebben in Marokko, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven. Betrokkene is met een visum naar België gekomen om zich te herenigen met haar echtgenoot. Deze gezinshereniging kon echter niet doorgaan gezien haar echtgenoot spoorloos verdween. Betrokkene wist dat zij geen reden meer had om in België te verblijven gezien de gezinshereniging met haar echtgenoot niet meer kon plaatsvinden en had dus zelf vrijwillig het land dienen te verlaten voor de einddatum van haar visum. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij duurzaam lokaal verankerd is, dat zij tracht zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij probeert de landstalen te leren en dat zij volledig ter beschikking staat van de arbeidsmarkt; betrokkene legt getuigenverklaringen voor en een arbeidscontract) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Het eerste middel wordt als volgt weergegeven:

"(...)

Eerste onderdeel van het middel

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

In de 4de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de aangehaalde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent echter te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (RvSt nr 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385) ' '

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997 29)

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of te licht bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als mogelijke buitengewone omstandigheden die verzoekster toelaten de aanvraag in België te doen.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster ruim 26 jaar in Marokko heeft verbleven, waardoor haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst.

Door de bestreden beslissing op deze redengeving te steunen, miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen als voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de in België bij de burgemeester van zijn verblijfplaats ingediende aanvraag.

De wet geeft geen definitie van deze 'buitengewone omstandigheden' en somt enkel in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Nergens echter bepaalt artikel 9bis Vreemdelingenwet een minimale verblijfsduur in België die de verzoeker dient te bewijzen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in respectievelijk het land van herkomst en België, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Vierde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster zelf vrijwillig het land had dienen te verlaten voor de einddatum van haar visum, aangezien de gezinshereniging met haar echtgenoot niet meer kon plaatsvinden en zij derhalve zou geweten hebben dat zij geen reden meer had om in België te verblijven.

Hierbij steunt de gemachtigde van de Staatssecretaris zich op een onjuiste feitenvinding, minstens is hij onnauwkeurig bij de appreciatie van de exacte feitelijke omstandigheden en gegevens.

Het visum van verzoekster liep tot 15 juni 2011. (stuk 3)

Pas op 28 juni 2011 werd haar echtgenoot ambtelijk geschrapt door de gemeente Sint Agatha-Berchem, hetgeen door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf werd aangegeven in de later ingetrokken beslissing dd. 11 februari 2013. (stuk 4)

Bovendien werd aan verzoekster een bijlage 15 afgeleverd welke voorlopig haar verblijf dekde tot 28 november 2011. (stuk 5)

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris is derhalve op een dubbele wijze foutief, minstens gesteund op een onzorgvuldige feitenvinding.

Ten eerste wordt ten onrechte voorgehouden dat verzoekster op uiterlijk 15 juni 2011 (einddatum visum) het land had moeten verlaten, nu er op die datum nog geen ambtelijke schrapping van haar echtgenoot gebeurde en zij trouwens nog steeds trachtte zich met hem in verbinding te stellen.

Ten tweede werd het verblijf van verzoekster voorlopig toegestaan tot 28 november 2011 middels de aflevering van een bijlage 15 zodat niet zomaar kan gesteld worden dat zij na het aflopen van de geldigheid van haar visum in een toestand van illegaal verblijf terecht kwam.

De motivering van de bestreden beslissing op dit punt houdt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in, minstens van de materiële motiveringsplicht.

Met name wordt geen pertinent en op correct vastgestelde en beoordeelde feiten gestoeld antwoord gegeven op de door verzoekster aangevoerde argumenten m.b.t. het feit dat zij minstens tijdelijk op officiële wijze in België heeft verbleven.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel van het middel:

In de 5de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat mag gesteld worden dat verzoekster wel degelijk in staat is om een periode in Marokko door te brengen zonder haar broers en zus, dit gelet op de data waarop deze broers en zus in België arriveerden.

Deze gevolgtrekking is echter onjuist en de gemachtigde van de Staatssecretaris hield er geen rekening mee dat verzoekster na het vertrek van haar broers en zus uit Marokko steeds onderhouden werd door haar echtgenoot, met wie zij reeds in 2006 in het huwelijk trad.

Inmiddels is er van deze man echter geen spoor meer, zodat verzoekster bij een terugkeer naar Marokko er alleen zou komen voor te staan.

De vergelijking met de situatie van voor verzoeksters komst naar België gaat dus geenszins op en de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Zesde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er regelmatig Marokkanen zouden zijn die een aanvraag indienen in Marokko, en die met dezelfde problemen als verzoekster zouden worden geconfronteerd.

Echter blijkt uit deze motivering, noch uit het administratief dossier, op geen enkele wijze om welke Marokkaanse burgers het dan wel zou gaan, of minstens om hoeveel.

Evenmin wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris concreet aangetoond dat het in casu zou gaan om Marokkaanse burgers die zich in dezelfde, minstens een vergelijkbare situatie bevinden als verzoekster.

Deze motivering is dan ook slechts een algemene en vage bewering waarvan de juistheid op geen enkele wijze kan worden gecontroleerd.

Dergelijk wijze van motivering is niet afdoende en pertinent en kan derhalve de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing wordt derhalve niet op correcte wijze gemotiveerd en dient te worden vernietigd."

3.3. In de nota stelt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat het begrip buitengewone omstandigheid door de verwerende partij wordt miskend. Het is volgens haar voldoende dat het zou gaan om een buitengewone inspanning om een aanvraag in het buitenland in te dienen. De elementen van integratie zouden niet enkel tot de gegrondheid behoren. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou geen minimale verblijfsduur vereisen. Ze vervolgt dat haar visum afliep op 15 juni 2011 maar wel in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, wat haar verblijf dekte tot 28 november 2011. Op 15 juni 2011 was er nog geen ambtelijke schrapping van haar echtgenoot. De verwerende partij zou geen rekening gehouden hebben met het feit dat zij onderhouden werd door haar echtgenote en niet door haar broer en zus en dat er van haar echtgenoot geen spoor meer is, zodat ze bij terugkeer er alleen zou voorstaan. Uit nergens zou blijken om welke Marokkaanse burgers het zou gaan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de elementen met betrekking tot de integratie en langdurig verblijf van verzoekster, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek in de zin van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, doch zijn geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers : "dat echter

omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"(...) Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3) " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 112.267 d.d. 21 oktober 2013)

Verzoekster is de mening toegedaan dat van haar niet verwacht kon worden het grondgebied te verlaten bij afloop van haar visum. Uit het administratieve dossier blijkt dat inderdaad op 14 oktober 2011 de bijlage 15 werd afgeleverd waarbij het verblijf tót 28 november 2011 werd gedekt. Pas op 18 mei 2012 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tót verblijf in, waardoor zij wel degelijk het grondgebied kon verlaten bij het verstrekken van haar verblijf dat gedekt werd door de bijlage 15 voordat zij haar aanvraag om machtiging tót verblijf indiende. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat in de beslissing gesteld werd dat verzoekster wist dat zij geen reden meer had om in België te verblijven gezien de gezinshereniging met haar echtgenoot niet meer kon plaatsvinden. Het feit dat haar echtgenoot slechts later ambtshalve geschrappt werd doet daar geen afbreuk aan. Verzoekster toont niet aan dat haar verblijfsrecht behouden werd tót het moment dat haar echtgenoot ambtshalve geschrappt werd.

Er werd geenszins vereist dat verzoeksters verblijf in België van een bepaalde duur moest zijn. Zij maakt met haar kritiek een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing werd enkel ingegaan op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen andere familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland. Hierbij werd in de beslissing gewezen op het feit dat zij ruim 26 jaar in Marokko verbleef. Verzoekster weerlegt dit niet.

Verzoekster haalde aan dat het voor haar een buitengewone inspanning zou zijn om een aanvraag in te dienen in Marokko. In de beslissing werd hieromtrent gesteld dat er regelmatig Marokkanen zijn die een aanvraag indienen in Marokko en dat zij met dezelfde problemen geconfronteerd worden als verzoekster, die niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster toont niet aan waarom er gespecificeerd diende te worden om welke andere Marokkanen het dan zou gaan. Met dergelijke passage in de bestreden beslissing wenst de verwerende partij enkel aan te tonen dat het loutere feit dat een terugkeer naar Marokko een inspanning zou vragen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar ook andere Marokkanen dienden terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien komt het aan verzoekster toe om aan te tonen welke de elementen zijn die haar verhinderen om haar aanvraag om machtiging tót verblijf in Marokko in te dienen. De wijze waarop de verwerende partij het aangevoerde element van de 'buitengewone inspanning' bij een terugkeer naar Marokko apprecieerde kan niet kennelijk onredelijk bevonden worden.

Het eerste middel is ongegrond."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden

weerhouden als buitengewone omstandigheid. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreekt en betwist in haar verzoekschrift. Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat het begrip buitengewone omstandigheden wordt miskend omdat het wordt gelijkgesteld met een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel.

De Raad is van oordeel dat het aan de verzoekende partij toekomt om, los van de door de verwerende partij gebruikte terminologie, aan te tonen dat zij het begrip buitengewone omstandigheden niet op een deugdelijke wijze heeft ingevuld. Uit hetgeen hierna wordt gesteld, blijkt dat dat niet het geval is.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij geeft in een tweede onderdeel van het middel aan dat de verwerende partij artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en met name het hierin vervatte begrip 'buitengewone omstandigheden', heeft miskend door te oordelen dat de elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet moeten worden behandeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zij geeft hierbij aan dat deze elementen evengoed als buitengewone omstandigheden dienen te kunnen worden aangevoerd en als dusdanig dienen te worden beoordeeld, hetgeen *in casu* niet geschiedde.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en aldus op zich niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat de verwerende partij op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan *in casu* verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken.

De verzoekende partij lijkt aan te geven dat de verwerende partij middels haar motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu zij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling

zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Hierbij benadrukt de verzoekende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden", noch dat hierin een opsomming wordt gegeven van elementen die tot de gegrondheid behoren. Uit voormeld artikel blijkt dan ook niet dat elementen van integratie enkel tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren.

Uit de bestreden beslissing volgt evenwel niet dat de verwerende partij stelt dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen irrelevant zouden zijn, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is *in casu* niet kennelijk onredelijk, zoals in voorgaande alinea reeds werd uiteengezet, en aldus overschrijdt de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat de door haar aangehaalde elementen van integratie op enigerlei wijze een belemmering vormden om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de betreffende elementen van integratie voor de verzoekende partij geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. De verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van State van een eerdere datum doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van het hierboven geciteerd arrest en de verzoekende partij blijft ook in gebreke concreet aannemelijk te maken dat in de rechtspraak waarnaar zij verwijst een gelijkaardige situatie voorlag. Aldus blijkt niet dat deze verwijzing dienstig is.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij voert in een derde onderdeel van het middel wederom aan dat de gemachtigde het begrip buitengewone omstandigheden heeft miskend, ditmaal door in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij ruim 26 jaar in Marokko heeft verbleven voordat zij naar België kwam, waardoor haar opgebouwde banden en integratie in België geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde van een 'minimale verblijfsduur in België' opdat een aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk zou zijn. Door haar integratie in België en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheid omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur tussen beide landen, voegt de gemachtigde een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de motivering in kwestie niet blijkt dat de gemachtigde een minimale verblijfsduur in België, al dan niet in vergelijking met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in haar land van herkomst, als voorwaarde vooropstelt opdat de in België opgebouwde integratie en de in België opgebouwde banden in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat de verzoekende partij heeft aangehaald dat zij geen familie meer heeft in Marokko gezien haar ouders overleden zijn en haar broers en zus legaal in België verblijven. De gemachtigde aanvaardt dit voorgehouden element niet als buitengewone omstandigheid, daar hij het erg onwaarschijnlijk acht dat de verzoekende partij in Marokko geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Hierbij stipt de gemachtigde onder meer aan dat de verzoekende partij ruim 26 jaar in Marokko heeft verbleven, waardoor haar opgebouwde banden en haar integratie in België niet kunnen opwegen tegen de banden die zij gedurende al die jaren heeft opgebouwd in Marokko. Verwerende partij stelt met andere woorden dat, door haar zeer lange verblijf in haar land van herkomst, ten opzichte van haar verblijf in België, het erg onwaarschijnlijk is dat al de banden die de verzoekende partij in haar land van herkomst (met haar vrienden en haar familie) reeds zouden zijn verbroken en dat de verzoekende partij alleen nog in België familiale en sociale bindingen zou hebben in die mate dat van haar niet kan worden verwacht dat zij haar aanvraag indient via de reguliere procedure. Deze vaststelling wordt op zich niet door de verzoekende partij betwist. De vaststelling dat de verzoekende partij ruim 26 jaar in Marokko heeft verbleven, kadert dan ook duidelijk in de motivering dat de gemachtigde het niet aannemelijk acht dat de verzoekende partij in Marokko helemaal geen familie, vrienden of kennissen zou hebben, waardoor het opgeworpen element dat zij geen familie meer heeft in Marokko niet kan worden aanvaard als reden waarom het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om haar aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst. Het betoog dat de

gemachtigde in het kader van de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag een bepaalde verblijfsduur in het Rijk zou vereisen, al dan niet ten opzichte van de verblijfsduur in het land van herkomst, teneinde haar integratie en de in België opgebouwde banden in aanmerking te nemen, vindt geen grondslag in de bestreden beslissing en berust op een verkeerde lezing van deze beslissing. Er wordt derhalve niet aangetoond dat de gemachtigde een invulling geeft aan het begrip buitengewone omstandigheden die strijdig is met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het argument van de verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen omdat zij hetzij op een tijdelijke officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven (gedurende al die tijd), niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De verzoekende partij brengt – in een vierde onderdeel van het middel – hiertegen in dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat zij op uiterlijk 15 juni 2011, bij het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum, het grondgebied diende te verlaten, nu er op deze datum nog geen ambtelijke schrapping van haar echtgenoot gebeurde en zij trouwens nog steeds trachtte met hem in verbinding te komen. De verzoekende partij haalt tevens aan dat haar verblijf voorlopig werd toegestaan tot 28 november 2011 middels de aflevering van een bijlage 15, zodat niet kan worden gesteld dat zij na het aflopen van de geldigheid van haar visum in een toestand van illegaal verblijf terecht kwam. De motivering van de gemachtigde houdt volgens de verzoekende partij op dit punt een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de geldigheidsduur van het visum van de verzoekende partij liep tot 15 juni 2011 en dat haar op 14 oktober 2011 een bijlage 15 werd afgeleverd, geldig tot 28 november 2011.

Door te verwijzen naar de bijlage 15, die geldig was tot 28 november 2011 en het feit dat haar echtgenoot pas op 28 juni 2011 ambtelijk werd geschrapt, vermag de verzoekende partij geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij diende te weten dat gezinshereniging met deze persoon niet meer mogelijk was, waarna zij, in ieder geval na het verlopen van de geldigheidsduur van de bijlage 15, met name op 28 november 2011, wist dat zij het grondgebied diende te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat de verzoekende partij nog een poging heeft ondernomen om haar aanvraag gezinshereniging op te volgen en te vervolledigen en zodoende haar verblijf te regulariseren. De verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat de motivering van de gemachtigde dat zij alles in het werk diende te stellen om stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar land van herkomst terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven, hetgeen zij kennelijk niet heeft gedaan en waardoor haar gedoogde verblijf in België op zich dan ook niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, kennelijk onredelijk is of gebaseerd is op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

In een vijfde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat de stelling van de gemachtigde dat zij wel degelijk in staat is om een periode zonder haar broers en zus door te brengen in haar land van herkomst, aangezien haar broers en zus in België verblijven sinds 2001, 2002 en 2008, gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding. De gemachtigde hield immers geen rekening met het feit dat de verzoekende partij na het vertrek van haar broers en zus uit Marokko steeds werd onderhouden door haar echtgenoot, met wie zij reeds in 2006 in het huwelijk trad.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag heeft vermeld dat zij geen familie meer heeft in Marokko, dat haar familieleden (in België) haar ten laste hebben genomen en dat zij op financieel en materieel vlak voor haar zorgen en dat zij in Marokko geen middelen van bestaan heeft, noch personen heeft op wie zij zou kunnen terugvallen voor hulp of levensonderhoud. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij geen familie meer heeft in Marokko en dat het niet aannemelijk is dat zij er helemaal geen familie of andere personen, zoals vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in verband met haar aanvraag, waarbij wordt opgemerkt dat zij er immers ruim 26 jaar heeft verbleven en zij er de laatste jaren bovendien heeft verbleven zonder haar broers en zus, die al in België woonden. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet

aantoont dat haar familie haar ten laste heeft genomen en dat zij niet aantoont dat haar familie haar niet financieel kan helpen wanneer zij de aanvraag in het land van herkomst zou indienen. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in Marokko geen middelen van bestaan heeft, noch personen op wie zij zou kunnen terugvallen voor hulp of levensonderhoud. Bovendien kan zij een beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Het betoog dat de gemachtigde, bij de vaststelling dat zij kennelijk toch zonder haar familie een tijd in Marokko kon verblijven, geen rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij na het vertrek van haar broers en zus uit Marokko steeds werd onderhouden door haar echtgenoot, met wie zij reeds in 2006 in het huwelijk trad, doet geen afbreuk aan de motivering dat de verzoekende partij enerzijds niet heeft aangetoond dat zij door haar familie ten laste werd genomen en dat zij hoe dan ook niet aantoont dat haar familie haar niet financieel zou kunnen helpen indien zij zou terugkeren naar het buitenland en dat zij anderzijds niet aantoont in Marokko geen middelen van bestaan te hebben en geen personen meer te hebben bij wie zij terecht zou kunnen. De al dan niet verkregen financiële bijstand van haar echtgenoot tijdens de periode dat haar broers en zus al in België woonden, verandert niets aan voormelde vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in Marokko geen hulp/financiële bijstand te kunnen verkrijgen van (eventueel) familieleden, vrienden of kennissen in Marokko, haar familie in België of de IOM.

Het vijfde onderdeel van het middel is ongegrond.

De verzoekende partij zet in een zesde onderdeel van het middel uiteen waarom de motivering dat er regelmatig Marokkanen zijn die een aanvraag indienen in Marokko, dat zij met dezelfde problemen worden geconfronteerd als de verzoekende partij en dat deze problemen dan ook niet kunnen worden aanzien als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkanen, volgens haar niet afdoende, niet correct en niet pertinent is en derhalve de bestreden beslissing niet kan schragen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift dient de verwerende partij niet aan te tonen hoeveel Marokkaanse burgers hun aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit Marokko indienen of dat ze zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Immers benadrukt de Raad dat het algemeen principe zoals vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Voorts wordt in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter vermelden van dit element, zonder aan te tonen dat een terugkeer naar Marokko om van daaruit haar aanvraag in te dienen een buitengewone inspanningen van haar zou vergen, in die mate dat zij aannemelijk maakt dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar bijzonder moeilijk, of zelfs onmogelijk is. De motivering dat zij dit niet aantoont, wordt niet betwist in het verzoekschrift. De Raad herinnert eraan dat op de verzoekende partij de plicht rust om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen en dat uit haar uiteenzetting derhalve duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De loutere vermelding dat een terugkeer een buitengewone inspanning vergt, volstaat dan ook niet.

Het zesde onderdeel van het middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel wordt door de verzoekende partij de schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.6. Het tweede middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu zij in België verblijft bij haar broer en zij effectief met hem een gezin vormt.

Verzoekster verplichten naar Marokko terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan

dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoud van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht.

Daarbij is er geen enkele garantie dat een in Marokko aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoekster en haar familie slechts een tijdelijk karakter zou hebben.

De bestreden beslissing spreekt ter zake zelf van een eventuele tijdelijke verwijdering.

Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoekster om de verblijfsmachtiging in haar land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en m een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoekster om de aanvraag in Marokko te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen."

3.7. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende;

"Zij betoogt in België te verblijven bij haar broer, waarmee ze een effectief gezin zou vormen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in onder meer Samsonnikov v. Estonia op algemene wijze bevestigde dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003— X ; see also Kwakye—Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011)." (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

De beoordeling of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat, is een feitenkwestie, waarbij rekening moet worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die mutatis mutandis van toepassing is:

"Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie— of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150) . De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoekster stelt dat zij bij haar broer verblijft en dat zij daarmee een gezin vormt. Zij brengt bij haar verzoekschrift echter geen bijkomende elementen bij die die bewering zouden kunnen staven.

Bovendien werd er hierop reeds ingegaan in de bestreden beslissing, die hieromtrent onder meer het volgende stelde:

"(...) Ook dient opgemerkt te worden dat haar zus en broers hier verblijven sinds 2001 (D. A. (...)) , 2002 (D. S. (...)) en D. N. (...)) en 2008 (D. N.-E. (...)) en dat betrokkene zelf pas in 2011 het Rijk is binnengekomen. We kunnen dus stellen dat betrokkene wel dergelijk in staat is om een periode zonder haar broers en zus door te brengen. Wat betreft het feit dat haar zus en broers in België legaal verblijven; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven.

Wat betreft het argument dat haar familie haar ten laste genomen heeft zowel op financieel als op materieel vlak dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoonde. De voorgelegde

bankuittreksels kunnen niet aanvaard worden als bewijs van tenlasteneming van haar familie, gezien er geen enkel verband met betrokkene op te vinden is. Ook de 2 voorgelegde facturen volstaan niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het land van herkomst. Betrokkene toont immers niet aan dat haar familie haar niet financieel kan helpen wanneer zij de aanvraag in het land van herkomst zou indienen. Het is aan betrokkene dit aan te tonen; De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

Enerzijds toont verzoekster niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM daar haar broers en zussen reeds in België zijn van respectievelijk 2001, 2002 en 2008 en dat zij zelf pas in 2011 naar België is gekomen. Het staat derhalve vast dat verzoekster in staat is geweest om zonder haar broers en zussen te leven in haar herkomstland, minstens gedurende 3 jaren. Anderzijds toonde verzoekster niet afdoende aan dat zij financieel afhankelijk is van haar broer, wat door verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist wordt.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging geen gewag heeft gemaakt van artikel 8 EVRM, zodat de gemachtigde in geen geval kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar relatie met haar broers en zus in België dient te worden beschouwd als onderdeel van een beschermenswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er dan sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de familieleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Derhalve dient de Raad

om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een familieleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar broers en zus in België dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij in België verblijft bij haar broer en dat zij met hem effectief een gezin vormt. In de uiteenzetting van de feiten wordt eveneens aangestipt dat zij financieel wordt onderhouden door haar broers en zus, zo betalen zij onder meer haar huur, alsook de nodige kosten om in haar levensonderhoud te voorzien.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij aantoont of de banden tussen haar en haar broers en zus in België dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar betoog opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM waarbij zij stelt dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt aangetoond of aannemelijk wordt gemaakt dat de verplichting om terug te keren naar haar land van herkomst nodig is om één van de in artikel 8, tweede lid opgesomde doeleinden, zodat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in haar privé- en gezinsleven. Echter, nu de verzoekende partij nooit over een verblijfsrecht heeft beschikt, is er *in casu* geen sprake van een voortzetting van verblijf en blijkt er bijgevolg niet dat de bestreden beslissing kan worden beschouwd als een inmenging in haar gezins- of privéleven en diende er niet te worden voldaan aan de vereisten van artikel 8, tweede lid EVRM.

Het geval van de verzoekende partij betreft een situatie van eerste toelating, waarbij volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekende partij betoogt dat een minstens tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst, die in elk geval van een onbepaalde en onzekere duur zal zijn, een einde zal maken aan haar gezinsleven en dat er daarbij dan nog geen sprake is van een garantie dat de verblijfsmachtiging effectief zal worden toegekend. Het is derhalve hoogst onzeker dat een scheiding tussen haar en haar familielid/familieleden slechts een tijdelijk karakter zou hebben. De verzoekende partij lijkt erop te wijzen dat in de bestreden beslissing ten onrechte gewag wordt gemaakt van een "tijdelijke verwijdering".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, middels haar hypothetische stelling dat de scheiding mogelijk niet tijdelijk zal zijn, omdat zij mogelijk niet zal worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk, geenszins op enige concrete wijze aantoont dat haar gezinsleven – voor zover dit al wordt aangetoond – daadwerkelijk wordt verbroken door haar terugkeer naar Marokko. Zij toont hiermee niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag in te dienen een breuk zal betekenen van haar gezinsleven in die mate dat haar recht op dit gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM wordt geschonden. De verzoekende partij toont immers niet op een concrete wijze aan dat er onoverkomelijke economische, sociale of culturele hinderpalen bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. De Raad wijst er dienaangaande nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar broers en zus en hun relatie verder te onderhouden.

Voor zover de verzoekende partij haar band met haar broers en zus in België eveneens aanhaalt in het kader van haar privéleven, kan eveneens worden verwezen naar bovenstaande uiteenzetting. Hierbij dient nog te worden benadrukt dat het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat zij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij toont middels haar uiterst beknopte en bovendien hypothetische betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om in België te blijven hoewel zij een gezins- en privéleven heeft uitgebouwd met haar broers en zus die in België wonen, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft geen middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS